

[Undervisningsministeren]

Jeg tror altså, at der ligger en mulighed, og det er det arbejde, der nu skal gå i gang som følge af aftalerne, som skal intensivere mulighederne for at få de praktikpladser, der er, frem i lyset, og også få afdækket, om der skulle være andre faktorer, der har været medvirkende til, at de ikke er kommet frem.

Fru Ebba Strange spurgte også, om vi overvejede at løse problemet via værkstedsskoler. Værkstedsskoler har været brugt, jeg kan ikke engang huske, hvornår de sidst har været brugt, men det er længe siden, og kun som en virkelig nødforanstaltning. Min holdning er, at jeg ville være meget betænkelig ved at løse disse problemer over værkstedsskolerne. Jeg mener, at det er erhvervslivets medansvar. Hvis de ønsker tilstrækkelig ordentligt uddannet faglært arbejdskraft, må de også gå ind og tage et medansvar for det ved at stille de pladser til rådighed. Jeg skal ikke udelukke, at vi kan komme i en situation, hvor værkstedsskoler skal bruges, men jeg synes ikke, det er nogen ønskværdig måde at løse problemerne på. Dertil kommer – det er måske et bispørgsmål, det ved jeg ikke – at det er en meget dyr måde, for det er klart, at de elever, der går på anden del på værkstedsskoler, selvfølgelig skulle have andendelsløn.

Fru Ebba Strange spurgte vedrørende AER, altså Arbejdsgivernes Elevrefusion, om man havde nogen overvejelser om at udvide det, så der blev større indbetalinger fra alle og dermed større udbetalinger til dem, der faktisk tog elever. Når man af denne rapport kan læse, at knap 1/3 af virksomhederne oplyser, at de finder det for dyrt at have elever, så kunne den tanke godt strejfe én, at der dér måske var et instrument, der kunne bruges, men jeg har altså valgt at se, om vi kan løse det ad anden vej, uden lovgivning, nemlig gennem disse aftaler.

Jeg vil godt om spørgsmålet om at fremskaffe praktikpladser sige, at det er helt evident, at der skal være praktikpladser til de elever, vi optager på vore basisskoler, men jeg vil godt føje til, at jeg mener, at vi gør de unge en bjørnetjeneste, hvis vi foregøgler dem, at der er og vil være praktikpladser inden for et hvilket som helst speciale inden for et hovederhvervsområde. Der er en række modefag – ofte fag, der beskæftigelsesmæssigt er små her i landet – hvor man må sige, at der ikke vil kunne fremskaffes prak-

tikpladser. Af grunde, jeg ikke kender meget til, er et fag som optikerfaget ved at blive et modefag, men der er altså måde med, hvor mange optikere vi kan forsvare at uddanne i et land med 5 millioner indbyggere. Det samme gælder lidt frisørfaget, som er et kolossalt modefag, ikke mindst blandt pigerne, og der er altså også måde med, hvor mange vi kan uddanne af dem. Derfor tror jeg, vi gør de unge en tjeneste ved at sige til dem, at vores hensigt er, at der inden for hvert hovederhvervsområde skal være praktikpladser nok. Men vi skal ikke foregøgle dem, at vi inden for et hvilket som helst speciale har praktikpladser i tilstrækkeligt omfang til det antal, der måtte ønske dette speciale.

Hr. Steen Folke havde nogle bemærkninger om den procentdel, der pr. 1. september 1980 havde opnået praktikplads, nemlig 42 pct. Det tal skal jeg ikke bestride, men jeg synes måske nok, det havde været rimeligere at nævne det sidste tal, der er kommet frem, nemlig tallet pr. 1. februar i år, og det drejer sig altså om 66 pct., der har fået praktikplads. Jeg skal ikke på nogen måde give udtryk for, at jeg synes, det er tilstrækkeligt; jeg mener stadig, det er alt for lidt, men når man kommer med disse tal, så synes jeg, det kan være rimeligt at tage de sidste tal. Jeg siger ikke, at det blev sagt, men det lå ligesom i luften, at det stadig væk kun var 58 pct. af sidste årgang, der ikke havde fået plads. Det drejer det sig altså ikke om. Det drejer sig om en tredjedel, der ikke har fået det. Det er stadig for lidt, og det er netop det, der er baggrunden for, at vi nu har taget disse initiativer med henblik på at få løst de resterende problemer inden udgangen af 1981.

Hr. Steen Folke spurgte også om tilskud til ekstraordinære lære- og praktikpladser. Jeg vil godt om den ordening sige, at den efter min mening var en fortrinlig ordening til at afhjælpe nogle problemer omkring lære/praktikpladsproblemet, og den har vitterlig fremskaffet endda et stort antal pladser. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at når sådanne ordninger kører over en årrække, så bliver problemerne omkring dem stigende. Det bliver i stigende grad vanskeligt at skelne: er det virkelig ekstraordinære pladser, der kommer frem i dagens lys, eller er det pladser, der alligevel ville være kommet frem? Jeg mener ikke, at vi i den øjeblikkelige praktikpladssituation skal skære ned på muligheder-